



Italské pohádky

Fiabe italiane



dvojjazyčná kniha
A1/A2 pro začátečníky

edika.

mp3 zdarma na
www.albatrosmedia.cz

Italské pohádky

A1/A2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

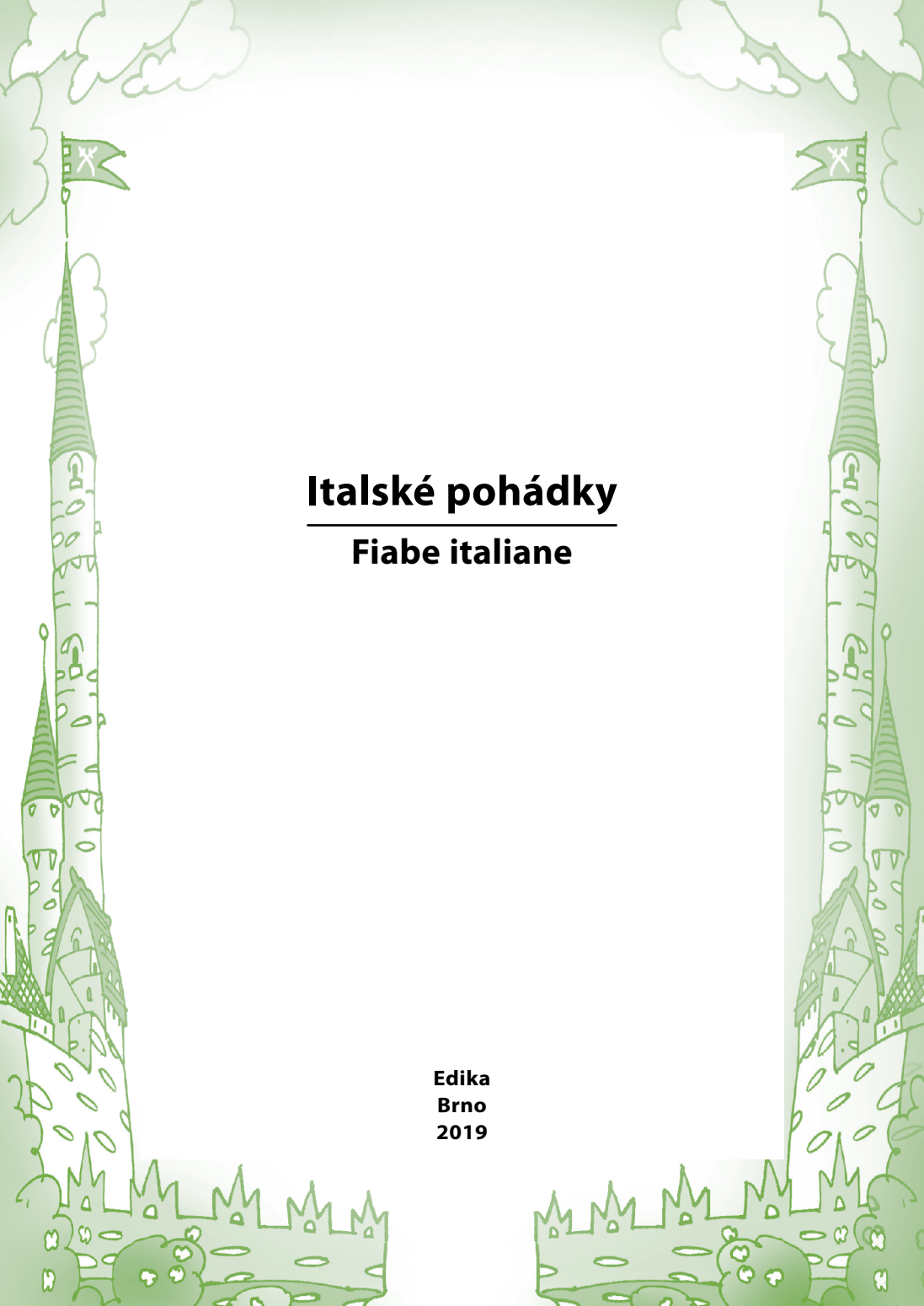


Valeria De Tommaso

Italské pohádky A1/A2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**



Italské pohádky

Fiabe italiane

**Edika
Brno
2019**

Italské pohádky

Fiabe italiane

Úprava původního textu: Valeria De Tommaso

Český překlad: Anna Jaborníková

Ilustrace: Aleš Čuma

Obálka: studio Petit

Odpovědná redaktorka: Yulia Mamonova

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Nahrávka natočena v říjnu 2018 v RECORDING STUDIO ŠKROUPOVA BRNO,
www.studioskroupova.cz

Čte: Valeria De Tommaso, Michele Sirtori

Editace: Lukáš Juhaščík

Hudba a zvuk: Ondřej Jirásek

Mastering: Ondřej Jirásek

Produkce: Vladimíra Jirásková

Nahrávku ke stažení naleznete na:

<https://www.albatrosmedia.cz/tituly/47619426/italske-pohadky-a1-a2/>

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-266-1382-4

ISBN e-knihy 978-80-266-1586-6 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 34 787.

© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání


ALBATROS MEDIA

PŘEDMLUVA

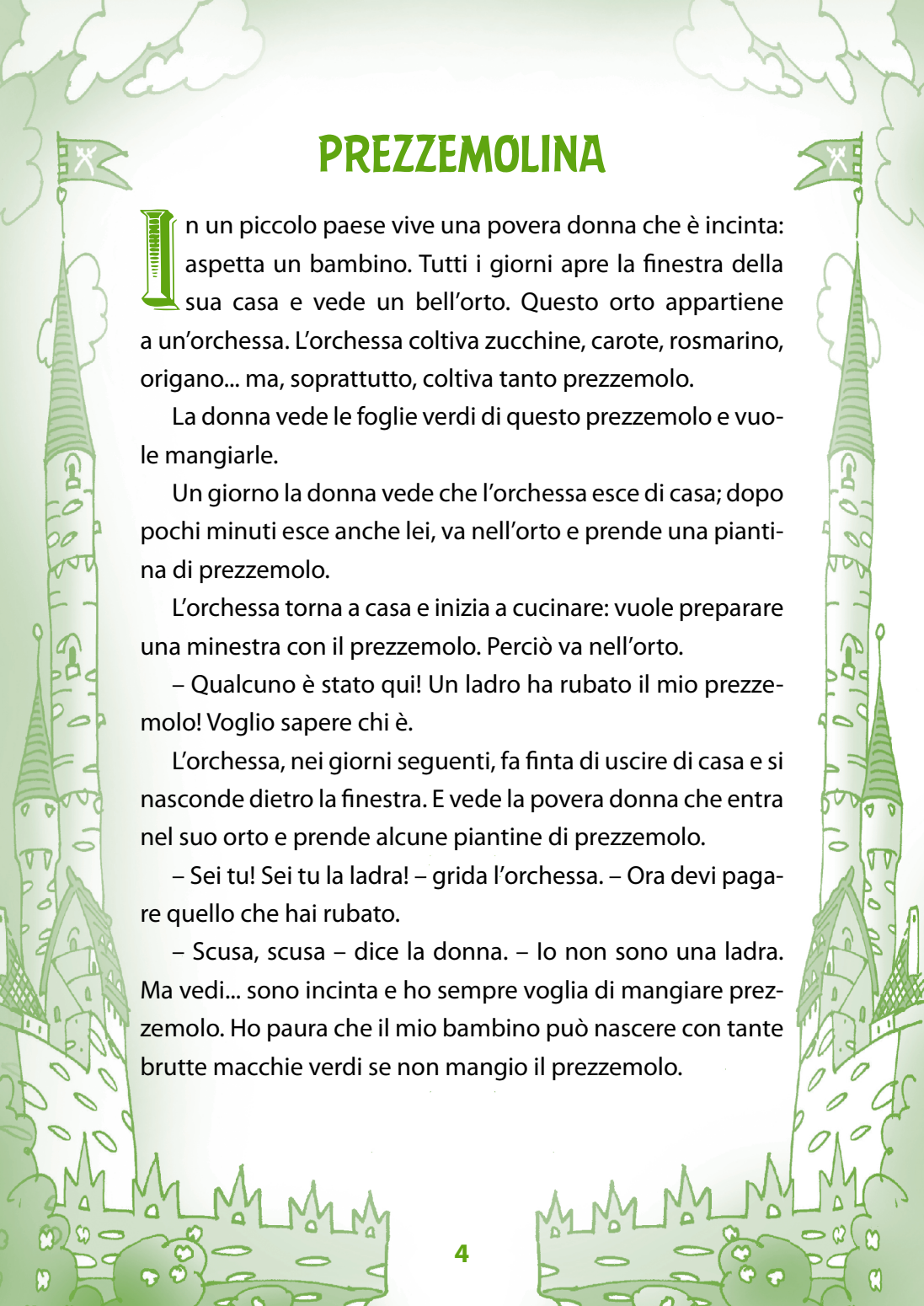
Pohádky italské tradice mají svou historii, ale ne vždy je možné vypátrat jejich původ. Než se staly součástí dětské literatury, byly historkami, jež vyjadřovaly lidské strachy a naděje. Představovaly prostřednictvím metafor všechny fáze života – od dětství do dospělého věku.

V Itálii, stejně jako i v dalších zemích Evropy a světa, se vyvinula tradice, jež je neuvěřitelně bohatá: každý region má ve skutečnosti vlastní příběhy. Zhruba do konce minulého století je vyprávěly ženy z dědin o teplých letních večerech nebo pouliční vypravěči. Cestovali od města k městu a odříkávali historky, aby přilákali své publikum. Proto existuje tolik verzí a variant jednoho příběhu.

Tato tradice neunikla ani literátovi Giambattistovi Basilemu (1575–1636), jenž se rozhodl přepsat lidové příběhy do svého jazyka – tehdejší neapolštiny – ve své slavné sbírce. I spisovatel Italo Calvino nedávno zrealizoval rozsáhlou sbírku pohádek italské tradice všech regionů a převyprávěl je do italštiny srozumitelné pro všechny.

A tak tedy díky našim předkům si můžeme užívat těchto pohádek!

Buona lettura e buon divertimento!



PREZZEMOLINA

In un piccolo paese vive una povera donna che è incinta: aspetta un bambino. Tutti i giorni apre la finestra della sua casa e vede un bell'orto. Questo orto appartiene a un'orchessa. L'orchessa coltiva zucchini, carote, rosmarino, origano... ma, soprattutto, coltiva tanto prezzemolo.

La donna vede le foglie verdi di questo prezzemolo e vuole mangiarle.

Un giorno la donna vede che l'orchessa esce di casa; dopo pochi minuti esce anche lei, va nell'orto e prende una piantina di prezzemolo.

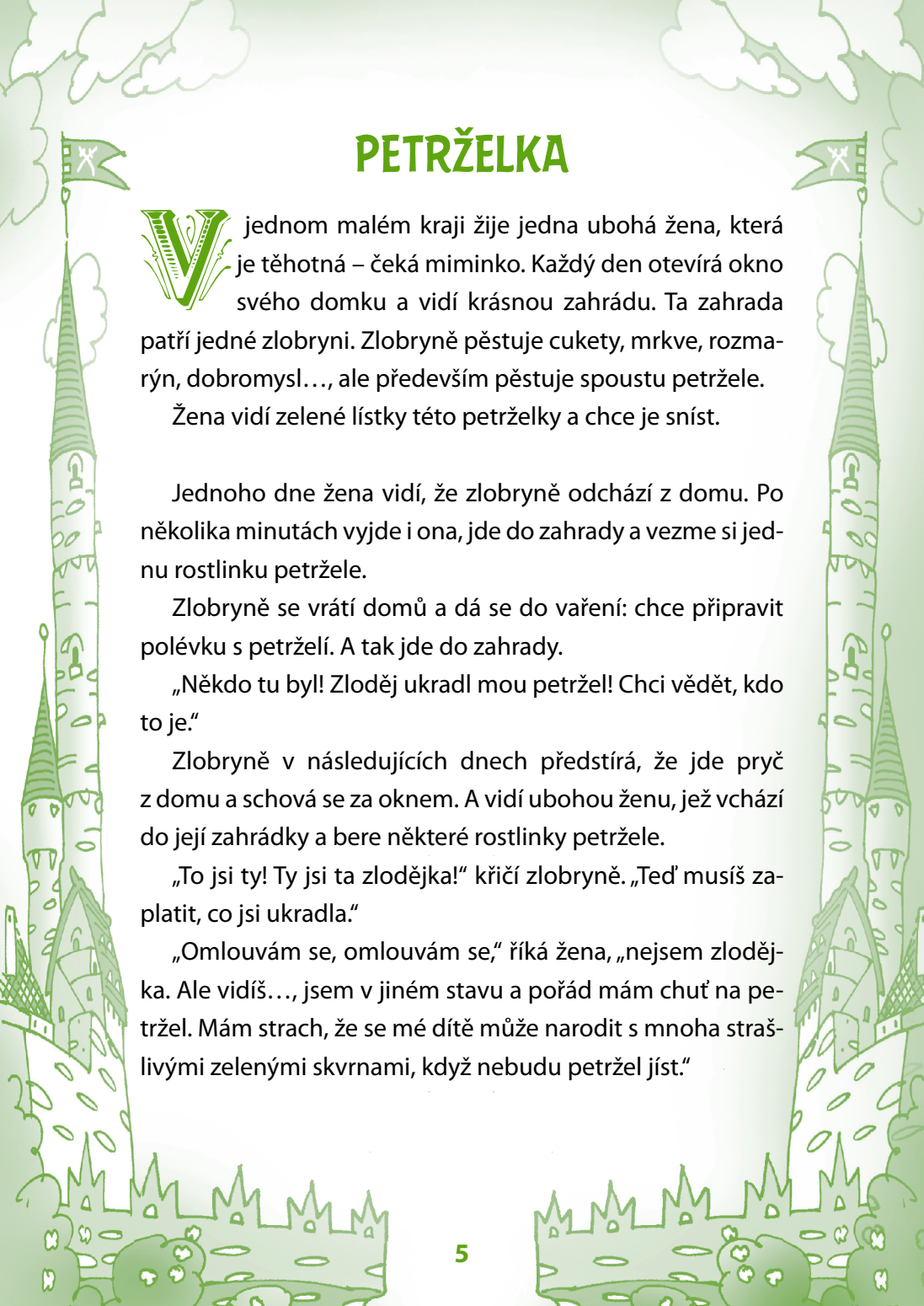
L'orchessa torna a casa e inizia a cucinare: vuole preparare una minestra con il prezzemolo. Perciò va nell'orto.

– Qualcuno è stato qui! Un ladro ha rubato il mio prezzemolo! Voglio sapere chi è.

L'orchessa, nei giorni seguenti, fa finta di uscire di casa e si nasconde dietro la finestra. E vede la povera donna che entra nel suo orto e prende alcune piantine di prezzemolo.

– Sei tu! Sei tu la ladra! – grida l'orchessa. – Ora devi pagare quello che hai rubato.

– Scusa, scusa – dice la donna. – Io non sono una ladra. Ma vedi... sono incinta e ho sempre voglia di mangiare prezzemolo. Ho paura che il mio bambino può nascere con tante brutte macchie verdi se non mangio il prezzemolo.



PETRŽELKA

V jednom malém kraji žije jedna ubohá žena, která je těhotná – čeká miminko. Každý den otevírá okno svého domku a vidí krásnou zahrádu. Ta zahrada patří jedné zlobryni. Zlobryně pěstuje cukety, mrkve, rozmárýn, dobromysl..., ale především pěstuje spoustu petržele.

Žena vidí zelené lístky této petrželky a chce je sníst.

Jednoho dne žena vidí, že zlobryně odchází z domu. Po několika minutách vyjde i ona, jde do zahrady a vezme si jednu rostlinku petržele.

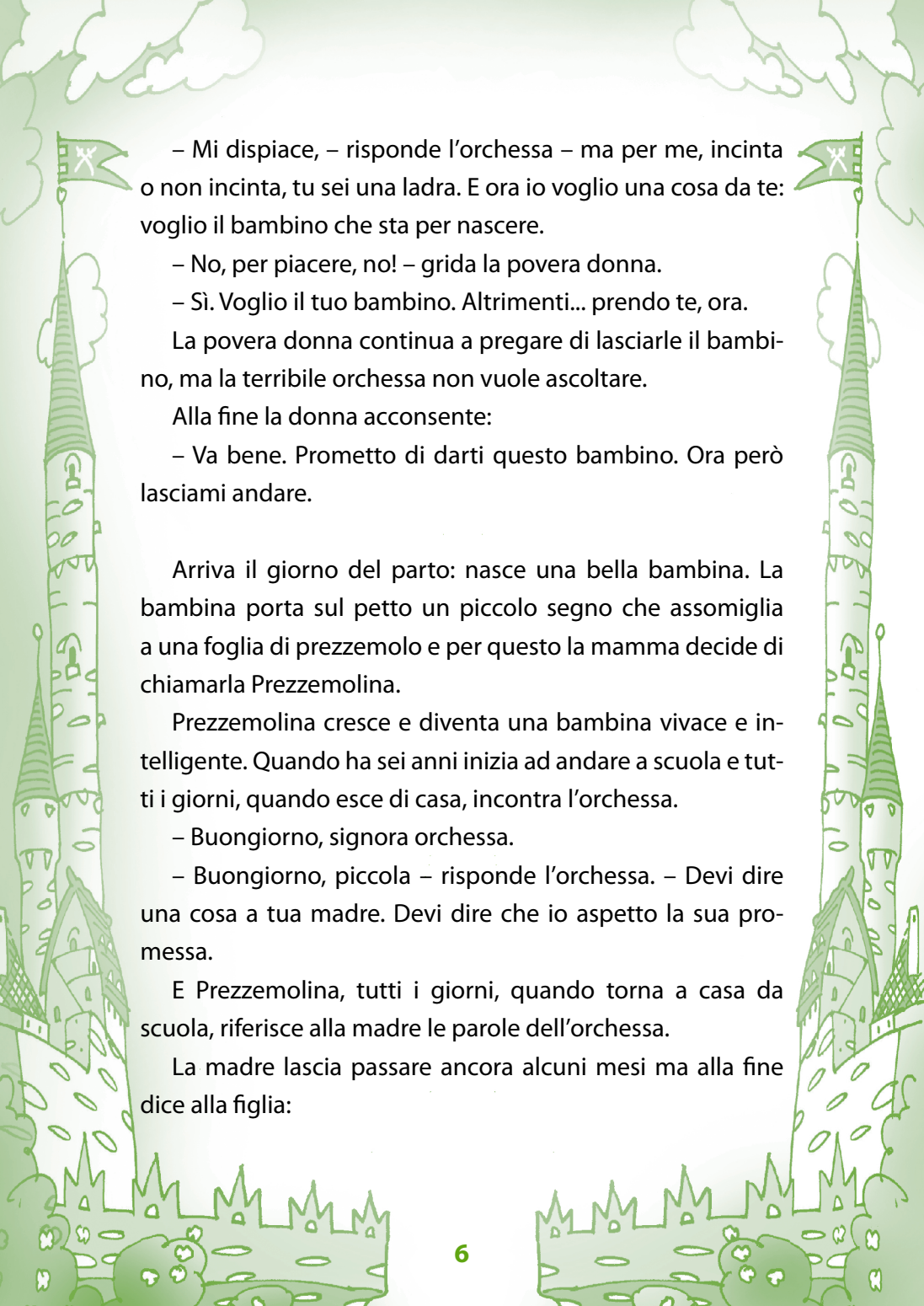
Zlobryně se vrátí domů a dá se do vaření: chce připravit polévku s petrželí. A tak jde do zahrady.

„Někdo tu byl! Zloděj ukradl mou petržel! Chci vědět, kdo to je.“

Zlobryně v následujících dnech předstírá, že jde pryč z domu a schová se za oknem. A vidí ubohou ženu, jež vchází do její zahrádky a bere některé rostlinky petržele.

„To jsi ty! Ty jsi ta zlodějka!“ křičí zlobryně. „Teď musíš zaplatit, co jsi ukradla.“

„Omlouvám se, omlouvám se,“ říká žena, „nejsem zlodějka. Ale vidíš..., jsem v jiném stavu a pořád mám chuť na petržel. Mám strach, že se mé dítě může narodit s mnoha strašlivými zelenými skvrnami, když nebudu petržel jíst.“



– Mi dispiace, – risponde l’orchessa – ma per me, incinta o non incinta, tu sei una ladra. E ora io voglio una cosa da te: voglio il bambino che sta per nascere.

– No, per piacere, no! – grida la povera donna.

– Sì. Voglio il tuo bambino. Altrimenti... prendo te, ora.

La povera donna continua a pregare di lasciarle il bambino, ma la terribile orchessa non vuole ascoltare.

Alla fine la donna acconsente:

– Va bene. Prometto di darti questo bambino. Ora però lasciami andare.

Arriva il giorno del parto: nasce una bella bambina. La bambina porta sul petto un piccolo segno che assomiglia a una foglia di prezzemolo e per questo la mamma decide di chiamarla Prezzemolina.

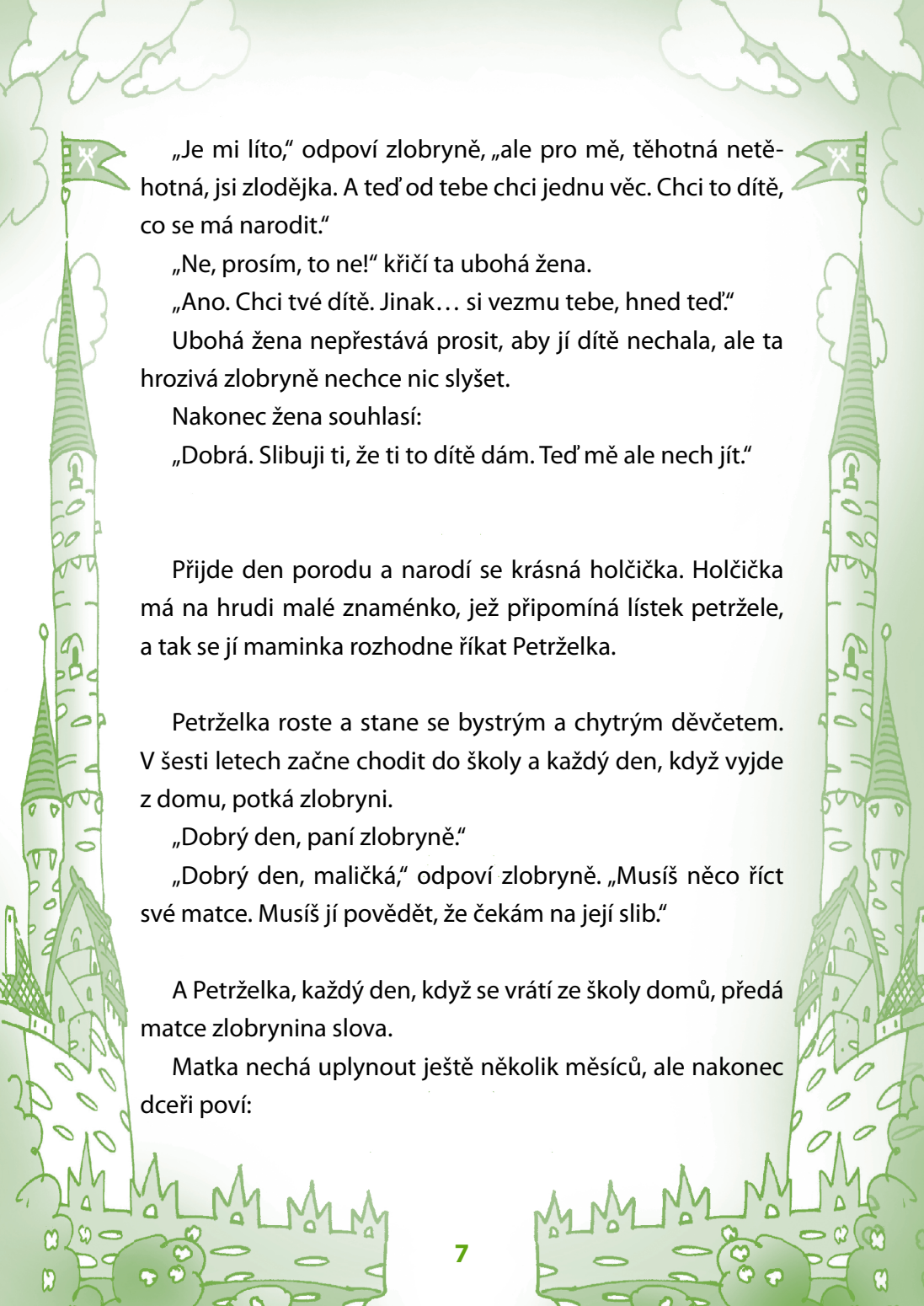
Prezzemolina cresce e diventa una bambina vivace e intelligente. Quando ha sei anni inizia ad andare a scuola e tutti i giorni, quando esce di casa, incontra l’orchessa.

– Buongiorno, signora orchessa.

– Buongiorno, piccola – risponde l’orchessa. – Devi dire una cosa a tua madre. Devi dire che io aspetto la sua promessa.

E Prezzemolina, tutti i giorni, quando torna a casa da scuola, riferisce alla madre le parole dell’orchessa.

La madre lascia passare ancora alcuni mesi ma alla fine dice alla figlia:



„Je mi líto,“ odpoví zlobryně, „ale pro mě, těhotná netěhotná, jsi zlodějka. A teď od tebe chci jednu věc. Chci to dítě, co se má narodit.“

„Ne, prosím, to ne!“ křičí ta ubohá žena.

„Ano. Chci tvé dítě. Jinak... si vezmu tebe, hned teď.“

Ubohá žena nepřestává prosit, aby jí dítě nechala, ale ta hrozná zlobryně nechce nic slyšet.

Nakonec žena souhlasí:

„Dobrá. Slibuji ti, že ti to dítě dám. Teď mě ale nech jít.“

Přijde den porodu a narodí se krásná holčička. Holčička má na hrudi malé znaménko, jež připomíná lístek petržele, a tak se jí maminka rozhodne říkat Petrželka.

Petrželka roste a stane se bystrým a chytrým děvčetem. V šesti letech začne chodit do školy a každý den, když vyjde z domu, potká zlobryni.

„Dobrý den, paní zlobryně.“

„Dobrý den, maličká,“ odpoví zlobryně. „Musíš něco říct své matce. Musíš jí povědět, že čekám na její slib.“

A Petrželka, každý den, když se vrátí ze školy domů, předá matce zlobrynina slova.

Matka nechá uplynout ještě několik měsíců, ale nakonec dceři poví: